

Clubul nostru a împlinit 50 de ani de istorie, iar Dunărea Bătrână sărbătorește acest număr jubiliar printr-o serie de articole dedicate celor 50 de legende ale Oțelului, alese de noi și prezentate într-o ordine aleatorie. Cum nu există o dată exactă de fondare a clubului, iar sigla și actele oficiale ale FC Oțelul indică doar anul 1964, suporterii au privilegiul de a se bucura pe tot parcursul anului 2014, așa că în fiecare săptămână vom prezenta un nou om care a ridicat numele formației noastre la rang de mare echipă. Legenda din această săptămână se numește Mario Agiu, născut în București pe 05.03.1956.

Și-a făcut junioratul în capitală la echipa din Bulevardul Ghencea din 1968 până în 1975, dar nu a apucat să debuteze în prima divizie pentru acest club. Pleacă în sezonul 1974-1975 la Olimpia Satu Mare și aici joacă prima partidă în Divizia A, într-un meci Chimia Râmnicu Vâlcea - Olimpia Satu Mare 2-0. Deși avea doar 18 ani reușește să intre titular în 13 partide nereușind să înscrie vreun gol. Parcursul său bun din acel sezon îi determină pe cei din Ghencea să îl readucă la echipă la finalul ediției de campionat 1975.

Vreme de 7 ani evoluează în 131 de meciuri, reușind să marcheze de 3 ori, din postura de fundaș central. Tot aici câștigă de două ori titlul și tot de atâtea ori Cupa României. În perioada petrecută la echipa militară este selecționat la naționala de juniori, naționala de tineret, cea olimpică și naționala B.

În 1981 se transferă la CS Târgoviște unde evoluează 3 sezoane, apoi la Rapid, unde stă 2 campionate, iar la vârsta de 30 de ani, în vara lui 1986, sosește în curtea Oțelului. Se integrează repede în angrenajul echipei și vreme de două sezoane devine unul dintre titularii obișnuiți ai postului de fundaș central, formând un cuplu de OȚEL alături de o altă legendă, Viorel Anghelinei.

Debutează în chiar primul meci al Oțelului pe prima scenă, în acea superbă victorie contra echipei securității de la acea vreme, Victoria București, scor 2-0! Evoluează în 31 de partide în acel sezon, reușind să marcheze de două ori. Prima dată în victoria contra Gloriei Buzău, 1-0, reluare cu capul din centrarea de pe dreapta a lui Marius Stan. A doua oară în returul ediției 86-87, în meciul Oțelul – U Craiova 1-0, din nou, reluare cu capul, după centrarea lui Vaișcovi.

În campionatul următor contribuie din plin la ascensiunea Oțelului în clasament, cu care, la finalul sezonului, ocupă poziția a 4-a și își asigură prezența în Cupa UEFA. Joacă, din nou, în 31 de meciuri și înscrie de 4 ori în partidele Oțelul Galați - Victoria București 3-1, Oțelul Galați - SC Bacău 1-1, Oțelul Galați – Corvinul Hunedoara 2-1 și Oțelul Galați - U Craiova 4-2.

Evoluează excelent în partida de poveste cu Juventus Torino, având chiar ocazia să deschidă scorul pe finalul primei reprize, când, la un corner, reia cu capul și mingea trece de puțin peste transversala porții apărate de Tacconi.

Odată cu schimbarea de la cârma echipei a lui Costică Rădulescu este trecut pe banca de rezerve și nu apucă să joace în sezonul 1988-1989 decât în 9 meciuri, fără a reuși să marcheze vreun gol.

După retrogradarea echipei în Divizia B, în sezonul 1989-1990, are apariții sporadice în tricoul Oțelului: 13 meciuri, 1 gol marcat în partida Oțelul Galați - Foresta Fălticeni 7-0.

După 84 de meciuri pentru echipa noastră și 7 goluri marcate, Mario Agiu se retrage de pe dreptunghiul verde la finalul ediției de campionat 1989-1990.

În ziua de azi este stabilit în București, iar o perioadă a fost observator din partea Ligii Profesioniste de Fotbal la partidele din primele două ligi.

Mario Agiu (selecții dintr-un interviu realizat de Adrian Epure pentru revista “OȚELUL” nr. 2): *“Regretatul Costică Rădulescu, pe care-l avusesem ca antrenor și la CS Târgoviște, mi-a spus în vara lui '86 că ar avea nevoie de un fundaș central cu experiență. N-am regretat nicio clipă faptul că m-am lăsat convins. La Oțelul am trăit cei mai frumoși ani ai carierei. Formam un colectiv extraordinar. Am rămas în relații bune cu toți băieții chiar și după ce m-am lăsat de fotbal. Având alături de mine trei “killeri” în apărare, Gelu Popescu, Viorel Anghelinei și regretatul Surian Borali, normal că mai și ieșeam în evidență. Am rămas și astăzi singura echipă românească care se poate lăuda cu o victorie împotriva Juventusului. Nu mi-a fost frică de italieni pentru că eu jucasem în Europa și contra Barcelonei, dar majoritatea colegilor erau cam transpirați. Le-am și zis: “Stați fraților liniștiți, la o adică ne bate Juve nu vreo echipă sătească.” Pe teren emoțiile au dispărut însă. E drept, am avut alături un public fantastic care ne-a dat pur și simplu aripă. Ne-am dușat atunci cu niște jucători uriași, pecum Altobelli, Laudrup, Rui Barros sau Cabrini. La final, antrenorul Dino Zoff ne-a lăudat, spunând că eu și “Pampi” (Viorel Anghelinei) “suntem stoperi de talie europeană”. Nu se compară banii de atunci cu sumele care se câștigă astăzi, dar nici nu murea nimeni de foame. Eu am dus-o cel mai bine, din punct de vedere financiar, chiar la Galați. M-am bucurat extraordinar când s-a câștigat campionatul și Supercupa. Chiar l-am sunat pe Marius Stan și i-am zis: “Acum mă pot lăuda și eu că am în CV numai echipe campioane.” Aceste rezultate n-au venit însă întâmplător, pentru că Oțelul Galați e una din puținele echipe din țară unde nu se lucrează pompieristic, ci după un plan de lungă durată. Eu le țin pumnii în continuare.”*